

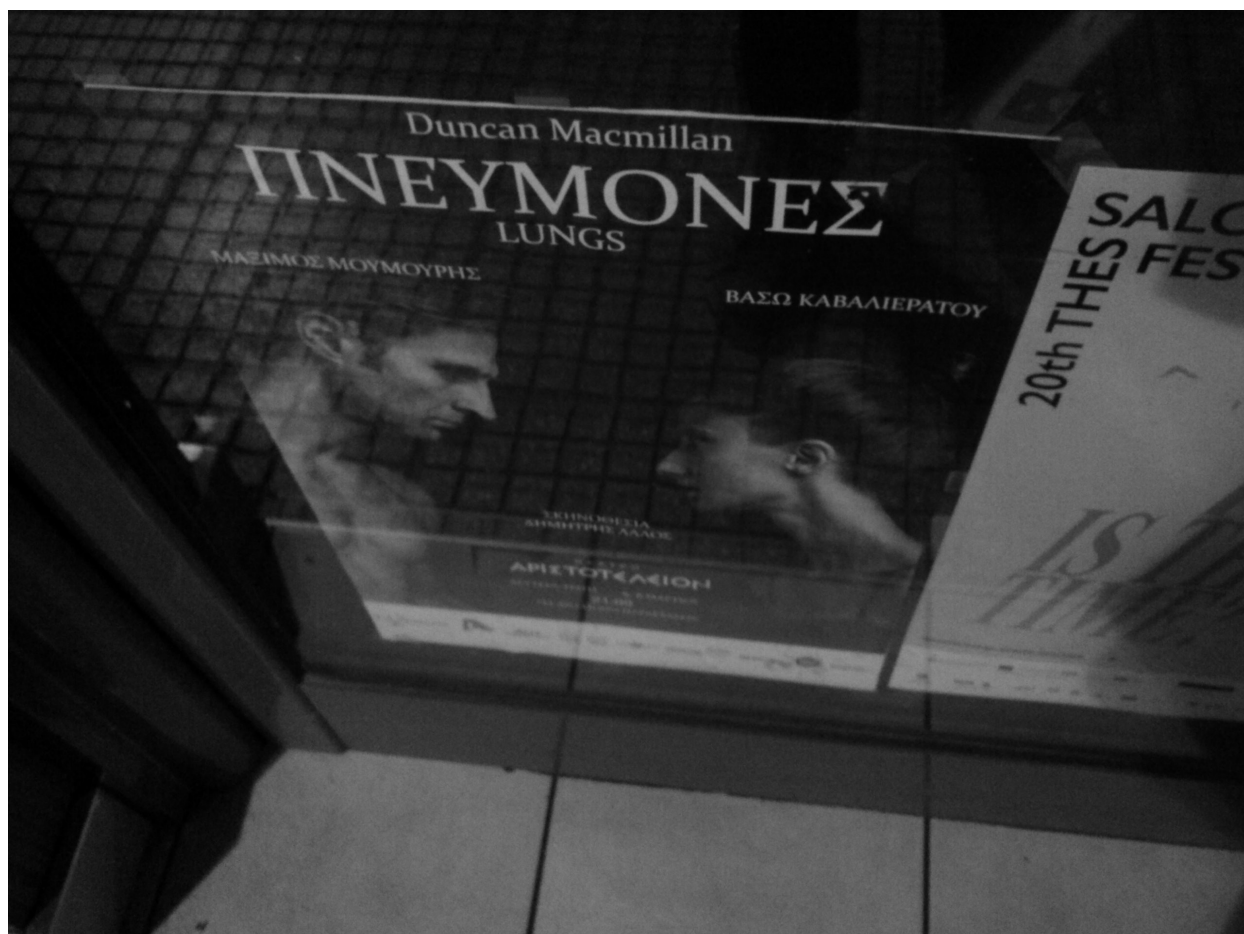
Λόγοι Θεάτρου [1-7 Μαρτίου 2018]

rejected.gr/subs/we_like/logoi-theatrou/logoi-theatrou-0103.html

Ο Αργύρης Πανταζάρας φέτος το καλοκαίρι θα συνεργαστεί με τον Τσέζαρις Γκραουζίνις. "Αγαμέμνων" του Αισχύλου. Εκεί που θα πρωταγωνιστεί ο Γιάννης Στάνκογλου, η Μαρία Πρωτόπαππα, ο Θέμης Πάνου κι η Ιώβη Φραγκάτου. Στο πρώτο μέρος της τριλογίας της "Ορέστειας" που σηματοδοτεί την επιστροφή του "βασιλιά" στο σπίτι που θα λουστεί στο αίμα. Σε μετάφραση Γιώργου Μπλάνα, σκηνικά-κοστούμια Κέννου ΜακΛέλλαν, και κίνηση Eddie Lane. Συμπαγωγή της Stefi και του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βέροιας. 6 και 7 Ιούλη στην Επίδαυρο. Περιοδεία και σε όλη την Ελλάδα.

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης */* επιμέλεια
| τάσος θώμογλου + ιάκωβος καγκελίδης

...και ποιος σου είπε ότι στο θέατρο "δεν υπάρχουν ποτέ οι κατάλληλες συνθήκες";

"Εδώ είμαστε", "μην με αφήσεις", "είμαι εδώ", "φοβάμαι", "είσαι πολύ γενναία", "ξέχασα τη κάμερα", "πονάω", "έρχεται", "είναι πολύ όμορφος", "δώστον μου να τον κρατήσω", "είμαστε οικογένεια", "είμαι τόσο κουρασμένος", "είμαι τόσο περήφανη γι αυτόν", "μην κλαις", "δεν έχει ξανακοιμηθεί", "ξέχασα τη κάμερα. Πάλι". Φράσεις, σχέσεις, αλήθειες. Ένας άνδρας, μια γυναίκα και η απαρχή μιας οικογένειας. "Πνεύμονες" στο θέατρο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ για δύο νύχτες, για δύο ανθρώπους. Για σένα και για μένα. Ένα έργο

του Duncan MacMillan σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Λάλου. Αλήθεια, πρέπει να φέρουμε ένα παιδί σε αυτή τη ζωή κι αν ναι, ποιες οι προϋποθέσεις; Γέλια και σκληρές απαντήσεις, εδώ!

...και ποιος σου είπε ότι οι λίστες αναμονής δεν κάνουν "παιχνίδι" στο θέατρο;

Η δύναμη του έρωτα είναι τρομακτική. Ο έρωτας είναι αυτό που μπορεί να αλλάξει το κόσμο ολόκληρο. Κι οι λίστες αναμονής, δεν ξέρω και πια, αν υφίστανται, σε αυτό τον "έρωτα" δίπλα στο "Paradise". Αρκεί ένα τηλέφωνο στο θέατρο T. "Γυάλινος Κόσμος" του Τένεσι Ουίλιαμς, 1, 2 και 3 Μάρτη. Έπειτα, η "Λώρα" θα σβήσει τα κεριά, για πάντα. Για τρεις μέρες ακόμη, ο κόσμος φωτίζεται μόνο από αστραπές. Και τα ρόδα που θα ανθίσουν, στην έναρξη της άνοιξης, μπορεί και μπλε να...γεννούν.

...και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι αυτή την εβδομάδα;

"Ήταν λέει, μια φορά ένας Θεός χωρίς κανένα μυστικό, καμία αμαρτία. Στον έρωτα ταγμένος των ανθρώπων. Όλο γελούσε, μαγιάτικη βροχούλα το γέλιο του, μούσκευε όποιον στεκόταν δίπλα του, τον εύφραине και τον παρηγορούσε. Κι έτρεχαν όλοι να βραχούν κάτω από το στόμα του. Μα οι πιο πολλοί φεύγαν στεγνοί, βαλαντωμένοι. Μόνο όσοι είχαν την καρδιά τους ανοιχτή, εκείνοι μόνο φύλλωναν και ανθίζανε". Στο "Όσα η καρδιά μου στην καταγίδα" του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Πάνου Δεληγιάννη, θα αφήσεις ένα κομμάτι της καρδιάς σου. Στο μικρό θέατρο της Μονής Λαζαριστών, μην λησμονήσεις, αυτό το Μάρτη, να προσκυνήσεις τον Έρωτα. Εσύ που τον νόμιζες για φίλο. Κάνε μου τη χάρη, να το δεις. Εσύ που ήσουν πάντα του ουρανού, πώς βρέθηκες στη γη; Δες τους τέσσερεις ηθοποιούς που παίζουν, και μεμιάς θα γυρίσεις πάλι πίσω. Μην τυχόν και δεν.

Τελειώνοντας, συνάντησα τον Ιάσονα Βενετσατόπουλο, εικαστικό και performer της ομάδας ΓΑΒ, με αφορμή τις τελευταίες παραστάσεις "Βαθύς Αναστεναγμός" (έως 4/3/28) στον ΚΙΝΗΤΗΡΑ, στην Αθήνα.

Ο Ιάσοντας Βενετσανόπουλος γεννήθηκε το 1984 στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ. το 2009. Έζησε στην Ινδονησία, την Κίνα και την Ισπανία προτού επιστρέψει στην Αθήνα και συνδεθεί με τον Κινητήρα: ως περφόρμερ, με την χοροθεατρική του ομάδα, ως σκηνογράφος για την παράσταση "Το Δικό μου ψάρι" και άλλες δουλειές και τέλος ως συνσκηνοθέτης με την νέα καλλιτεχνική ομάδα του Κινητήρα, ΓΑΒ. Παράλληλα, συνεχίζει την εικαστική του δράση με σταθερές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις.

Τον ρώτησα, τι λειτουργεί για έναν 34χρονο καλλιτέχνη της δικής του κατάρτισης, να επιστρέψει στην Αθήνα του 2018 και ποιος είναι ο "βαθύς του αναστεναγμός" στα τρέχοντα καλλιτεχνικά δρώμενα της χώρας και τί του λείπει από τα φοιτητικά χρόνια της Θεσσαλονίκης...

"Από τότε που η Αθήνα βρέθηκε σε κρίση, τα πράγματα άρχισαν να κινούνται διαφορετικά. Έχω επιστρέψει στην Αθήνα από το 2011 και δεν μου έχει ξαναγεννηθεί η επιθυμία να φύγω. Πιστεύω ότι ένα δύσκολο και δυσάρεστο περιβάλλον, όπως αυτό στο οποίο βρισκόμαστε τα τελευταία 8 χρόνια, είναι ταυτόχρονα ένα πολύ εύφορο έδαφος για νέα πράγματα. Είναι ευρέως γνωστό, ότι η Αθήνα έχει γίνει καλλιτεχνικό κέντρο της Ευρώπης. Οπότε δεν επιστρέφω στη Αθήνα το 18 αλλά παραμένω.

Δεν θα έλεγα, ότι έχω κάποιο βαθύ αναστεναγμό για τα καλλιτεχνικά δρώμενα της χώρας. Σίγουρα έχω μία χαρά για το γεγονός ότι συμβαίνουν πολλά τέτοια. Κάποια μου αρέσουν, πολλά δεν μου αρέσουν, αλλά αυτό είναι δευτερεύον. Θεωρώ, ότι αυτή είναι η φυσική διαδικασία μέσα από την οποία ζυμώνονται και γεννιούνται νέα πράγματα. Ίσως θα μπορούσα να πω, ότι έχω έναν βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης για το γεγονός ότι ο κόσμος μαζί και εγώ έχουμε όρεξη να αναζητήσουμε και να δημιουργήσουμε.

Η πρώτη μου σκέψη είναι ότι δεν μου λείπει στην πραγματικότητα κάτι ιδιαίτερα από τα φοιτητικά μου χρόνια στη Θεσσαλονίκη. Στη Θεσσαλονίκη έκανα τα πρώτα βήματα για να βρω τον εαυτό μου. Επίσης, έκανα τις πρώτες μου βαθιές φιλίες, που προέκυψαν από δική μου επιλογή και όχι από γνωριμία μέσω της οικογένειάς μου ή του σχολείου. Ήταν ο τόπος στον οποίο τόλμησα να κάνω τις πρώτες μου ενήλικες επιλογές.

Αυτή η διαδικασία όμως δεν έμεινε στη Θεσσαλονίκη. Αντιθέτως συνεχίστηκε και συνεχίζει να με ακολουθεί για την υπόλοιπη ζωή μου. Συνεχίζω ακόμα να κάνω πρώτα βήματα σε πράγματα που δεν έχω ξανακάνει όπως π.χ. η σκηνοθεσία. Αντίστοιχα, συνεχίζω ακόμα να κάνω νέες φιλίες σαν αυτές που έκανα και στη Θεσσαλονίκη.

Η Θεσσαλονίκη ήταν ένα ξεκίνημα. Μπορεί να έφυγα από την πόλη, αλλά η διαδρομή ακόμα

συνεχίζεται. Ως αποτέλεσμα, δεν μου λείπει αλλά την θυμάμαι με αγάπη και φροντίδα για τις ανησυχίες και τις αγωνίες που κουβαλούσαν τότε. Και ευχαριστώ τον τότε εαυτό μου, γιατί είναι υπεύθυνος για το πού βρίσκομαι τώρα".

κείμενο | γιώργος παπανικολάου

φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης

επιμέλεια | τάσος θώμογλου + ιάκωβος καγκελίδης